

L I T T E K E N

Een verhaal over zwaartekracht

Joris Denoo

Sinds de luchtkus van de appelschudder had boekhouder Arend alweer heel wat in boeken gebladerd. Hoe korter de dagen werden, hoe langer hij opbleef. En hoe vroeger de mensen gingen slapen, hoe meer hij 's avonds laat nog naar buiten trok om te ... Maar dat was een groot geheim.

Op een herfstdag deed Arend iets waardoor zijn leven en dat van een vrouw en een kind een andere wending zouden nemen, zeg maar: een hoge vlucht. Dat kind was er toen nog niet, en de vrouw woonde nog alleen aan zee. Maar met die twee zou hij binnenkort zijn geheim delen. Grillige seizoenen zouden later hun levens beheersen. Een verhaal over vliegen en vallen, stijgen en dalen, bont en blauw en lief en leed.

Boekhouder Arend stapte goedgeluimd naar het station. De grote bochel die hij stevig vastgegespt op zijn rug meedroeg, was eigenlijk een vermomde staartvlieger.

'Westeinde heen en terug alstublieft.'

De herfstzon scheen spetterend over de perrons. Het deed pijn aan de ogen. Zijn trein gleed met denderend lawaai onder de overkapping. Blazend en sissend gingen de deuren open. Arend stapte op, gespte zich los van zijn rugzak en vlijde zich neer in een hoekje. Vooraleer de trein van perron 5 vertrok, kwam een conducteur de reizigers melden dat er 57 plaatsen gereserveerd moesten worden vanaf halte provinciehoofdplaats.

Deze trein zou immers nog doorrijden tot aan zee. Aan halte provinciehoofdplaats zou een groep scholieren opstappen.

Arend bleef echter rustig in zijn hoekje zitten. Enkele reizigers verhuisden naar een ander compartiment. Op elk raam kleefde de treinwachter vervolgens een reservatiestrookje voor de Sint-Jorisschool. Toen die verdwenen was, krabbelde Arend stiekem op de strook aan zijn raam:

www.stormarend.be *WENST JULLIE EEN GOEDE REIS*

Dat had hij altijd al willen doen: ergens vlug een bericht op schrijven, spuiten, krassen, als een kwajongen. Het voelde een beetje aan als het hebben van een geheim. Zijn wensboodschap geleek ook wat op een graffito zoals je dat hier en daar in de stad aantreffen kon. Maar zijn graffito zou niet stilstaan, het zou reizen.

De trein vertrok met een schokje. Arend glimlachte en dommelde kort daarna even in. Zijn oogleden trilden wat. Droomde hij weer dat hij kon vliegen? Zoals zovele aardse stervelingen dromen? Was zijn geest ijverig aan het vliegeren?

'Ahum, ahum,' deed de conducteur.

'O, ja,' zei Arend. Hij was nu helemaal terug uit soesland. Toen zijn ticket geknipt was, arriveerde de trein in de provinciehoofdplaats. De scholieren van de Sint-Jorisschool stapten op.

Arend bleef zitten. Om hem heen kwetterden de scholieren als vogels in de takken van de bomen. Ze zouden naar zee sporen, naar de Koningin van de Badsteden: Oosteinde. Hijzelf zou een dagje kuieren in Westeinde. En daarna ... als de avond gevallen was ... zou hij ingetogen en ingespannen vliegeren op de verlaten stranden. Arend hoopte op stevig waaier. In Oosteinde, Koningin der Badsteden, stapten de scholieren uit. Vijftien minuten later vatte een gebochelde Arend in Westeinde zijn tweede wandeling van die dag aan. Gelukkig: de wind blies hier zijn wangen al bedui-

dend boller. De herfstzon verdween in de vroege namiddag. Het daglicht mengde zich al vlug met de eerste duisternis. Late wandelaars verlieten de stranden. De wind wakkerde aan; de weerberichten klopten. Daar had Arend op gerekend. Toen het donker geworden was, stak hij van wal. Hij en zijn staartvlieger, alleen in de weidsheid van een herfstavond op het strand.

Van: uhb@hotmail.com

Aan: stormarend@telenet.be

Verzonden: 28 oktober 20XX, 16:48

Onderwerp: rodekool

Dag, ik bezocht uw webstek. Ik ben lerares aardrijkskunde. Op ons schooluitstapje naar de kust trof ik uw adres op het raam in de trein aan. We waren op weg naar Oostende (waar ik eigenlijk woon, maar ik geef les in de provinciehoofdplaats). Alvast dank voor de wens; het was leuk met mijn groep aan zee. Ik vind uw webstek prachtig. Echt speciaal. Wat meer is: we delen dezelfde (vreemde) hobby. Het is zelfs meer dan een hobby. Kan ik u eens ontmoeten? Zonder tegenbericht via mijn e-mail, graag indien mogelijk op 3 november rond 15 uur ergens in uw omgeving. Ik bezoek nl. die dag iemand in het ziekenhuis in uw stad. Als het niet kan, dan kunt u misschien zelf een andere dag of tijdstip voorstellen? Mailt u me ook nog even waar? Hopen dat het stevig waait! Dank u, sorry voor de lange mail.

Mvg: Rapunzel, aka UHB

Van: stormarend@telenet.be

Aan: uhb@hotmail.com

Verzonden: 28 oktober 20XX, 21:59

Onderwerp: spruiten

Goedenavond, UHB, wie bent u? Waarom rodekool? U maakt me erg nieuwsgierig. Ikzelf heb voor spruiten gekozen. Surprise. Misschien worden deze raadsels opgelost op 3 november om 15 uur in taverne Tempeest, Handelskaai 7 alhier in de stad, vlakbij de Consciencebrug over de Yserleie. U herkent me zeker wel via de foto op mijn website. Duimen voor wind inderdaad! Erg benieuwd:

Arend

Het regende haaiantanden die derde november. En om elke hoek lag de wind op de loer. Boven de huizen stond een loodgrijs zeil gespannen. De mensen hadden een bedrukt gezicht. Men was ontgoocheld in het weer. Het werd ook al heel vroeg donker. Overal was de verlichting aan. Auto's voerden groot licht. Hier en daar reden er enkele op elkaar in. Namen de mensen wraak op elkaar voor dat barslechte weer? Je zou het haast gaan denken, vooral als je hun zwaarbewolkte gezichten bekeek.

Terwijl de wind het hemelwater over de stad waaierde, verliet Arend zijn boekhoudershuis. Hij liep langsheen het open zwembad, over pleintjes en door parkjes, naar taverne Tempeest aan de Handelskaai langsheen de Yserleie. Het was 14:28. De schaarse levende zielen die hij op zijn weg ontmoette, jakkerden ijlings voort, gekromd als vraagtekens, verscholen onder paraplu's waar de wind hard aan rukte, zich dicht tegen de gevels aandrukkend. Hier en daar flakkerde het blauw van tv-schermen in etalages en huizen op. In de hoofdstad was een belangrijke voetbalmatch bezig, voortdurend onderbroken door regenpauzes. Vele mensen zaten in de sofa aan topsport te doen. Arend duwde de deur van de taverne open.

Nog even wierp hij een blik op de Yserleie, waar zich een schitterende blaasjessymfonie afspeelde.

'Unidentified Human Being,' antwoordde Rapunzel. 'Of UHB. Dat is mijn computernaam. Je kent wel de ufo's hé, de unidentified flying objects. En rodekool gebruik ik altijd als onderwerp van mijn mailtjes. Mailberichten vragen nu eenmaal een onderwerp, als je die vlot wil verzenden. Ik vind het een mooi woord.'

Arend knikte en lachte.

'Ik ben blij dat ik eindelijk een stormgenoot ontmoet, Rapunzel. En dan nog iemand die aan zee woont. Ik hou al zielsveel van waaibeer toen ik heel klein was. Elk jaar opnieuw vroeg ik een windmachine aan de sint, om zelf storm te kunnen maken. Ik zou die op zolder installeren en elke dag aanzwengelen om de wind aan te wakkeren. Nu heb ik mijn eigen windwebstek. En vooral: mijn staartvlieger.'

'Ha, bij mij is het ook zo. Mijn mama zette me in mijn kinderstoel aan het raam telkens het hard waaide. Dan keek ik mijn ogen uit naar de zwiependende boomkruinen in de tuin. Heerlijk was dat. Het schijnt dat ik dan kraaide van plezier. Voor de rest zat ik de eerste drie, vier jaar van mijn kindertijd alsmaar te huilen, want het bleef meestal 'mooi' weer, schijnt het. Nou, misschien had ik het toen te warm, hé. Eh ... staartvlieger, zei je?'

'Ja, ik vlieger. Ik ben een zwever. Ik sta 's nachts op om te vliegeren. En ik ga ook stiekem vliegeren aan zee, als er niemand te zien is. Eh ... 's nachts dus ook. Ik was die dag namelijk op weg naar Westeinde. Misschien heb je me ooit nog aan jouw zee gezien. Weet je, Rapunzel: je bent de ongeveer 11 000ste bezoeker op mijn webstek. Er zijn dus nog mensen die van slecht, nou: goed weer houden.'

'Ik vind dat iets heel apart: een website waar het waait en regent, dondert en bliksemt. Prachtig werk. Misschien maak ik er nog gebruik van in mijn aardrijkskundelessen. Ik ben blij dat ik die ken. Door zo'n doodge-woon schooluitstapje dan nog wel ...'

'Ken je nog andere stormliefhebbers?' vroeg Arend. Ze schudde van nee. 'Ik ook niet. Als ik over mijn hobby begin, heb ik het gevoel dat men mij het liefst een pak rammel zou geven, omdat ik van slecht weer hou. En omdat ze me niet geloven natuurlijk. Dan hopen ze dat ik bij de eerstvolgende storm een dakpan op mijn hoofd krijg.'

'Of toch ... ,' zei Rapunzel dan, 'ja, een paar jaar geleden ben ik in de Verenigde Staten geweest bij tornadojagers. Ik had die op televisie aan het werk gezien. Ik had nog geen reis gepland, en ik dacht ... '

'Ja, ook gezien. Indrukwekkend, hé? Daar kunnen we hier alleen maar van dromen. En: een tornado gezien?'

'Geen zuchtje wind, stel je voor! Alleen Amerikanen met ingewikkelde apparaten en weidse landschappen. En een bosbrand toe.'

Tornadojager Rapunzel lachte.

'Zeg, moet je vandaag nu nog naar het ziekenhuis? Het is wel een eind stappen van hier. Maar ik wil je niet opjagen, hoor,' zei Arend.

'Nee, er is eigenlijk niemand ziek,' bekende ze met een blosje op haar wangen. 'Ik wou met alle geweld de man zien die voor en van de wind leeft.'

'Haha!'

'Boekhouden: is dat moeilijk? Lastig? Heb je veel tijd om storm en regen te observeren?'

'Een droomjob,' beaamde Arend. 'Ik zit vlak bij de brug aan het kanaal hier verderop. Ik heb ook een zijzicht op de Yserleie, waar grotere schepen passeren dan over het kanaal. Momenteel zijn er wel werken bezig; die zullen jaren duren. Dat is jammer, want hoe meer werken ze uitvoeren, hoe lelijker en kaler de stad wordt. Nou, om kiespijn te genezen, moet de tandarts ook eerst de tand afbreken en uitboren hé. Misschien komt het ooit nog wel goed. Laten we dat hopen. Maar ik bof: ik kan mijn kantoor verlaten zo vaak ik daar zin in heb. Niemand controleert me.'

'Is er veel groen in de omgeving?'

'Dat valt wel mee, ja.'

'Aan bomen en struiken kun je de wind aflezen. Die heb je echt nodig. Als er alleen maar beton en neon in de stad was, dan zou de wind onzichtbaar zijn. Je zou hem alleen maar horen fluiten.'

'Inderdaad. Anders kun je hem alleen maar zien aan rondfladderende stukken krant, omgeslagen paraplu's en de haren op de mensenhoofden die steil achterover geharkt worden of de vier windstreken uit waaien. Daar kun je de wind ook aan aflezen.'

'Zeg: leer je me ook vliegeren?'

'Graag hoor.'

'Ik lijd toch wat aan slapeloosheid ... '

'O, prima ... '

'Wat drinken we?'

'Eh ... wat dacht je van een grappa?'

'Je neemt me de woorden uit de mond!'

Zo voerden op die regendag begin november de aardrijkskundelerares Rapunzel uit de Koningin van de Badsteden en de boekhouder Arend uit een stillere provinciestad een winderig, stormachtig gesprek. Wie dit gesprek toen hoorde, kon beiden ervan verdenken dat ze knettergek waren.

Arend was dus een stiekeme zwever. Hij ging bij nacht en ontij graag vliegeren, niet gestoord door anderen. Hij nam er zelfs af en toe de trein voor, naar de weidse westelijke stranden aan zee. Hij droomde ook vaak dat hij zelf kon vliegen als een vogel of wapperen als een staartvlieger. Het oplaten van zijn staartvlieger bij nachtelijk stormweer vormde een van de hoogtepunten uit zijn leven. Al die jaren al bleef dat zijn geheim. Dat deelde hij met niemand, tot Rapunzel in zijn leven kwam. Ieder mens heeft wel een geheim, dat hij het liefst voor zichzelf houdt natuurlijk. Plotseeling duikt er dan iemand op, soms totaal onverwacht, en het geheim wordt gedeeld. Soms worden er dus op die manier zelfs twee geheimen uitgewisseld. En soms blijft men daardoor met z'n tweeën, of ... komt er nog eentje bij. Dat laatste zou het geval worden.

Dit alles vormde dus ook de aanleiding tot de volgende ontmoeting die zwever, zwerver en boekhouder Arend een paar dagen later had met stormfreak Rapunzel uit de Koningin van de Badsteden. Sedert het begin van de maand was het al die tijd – gelukkig – prachtig slecht weer gebleven. Er stond een gezellige, bolle wind en het regende gezwind. De kuststadjes waren spookachtig leeg: de toeristen zaten mokkend in het binnenland, verlangend naar de hoogoven van de zomer. Om de drukte van november te ontlopen – de schoolkinderen en scholieren hadden een korte vakantie – spraken Rapunzel en Arend die dag op de meest westelijke plek aan de kust af.

‘Kan ik dat ook leren?’ was de allereerste vraag van Rapunzel, nadat Arend andermaal, maar veel uitvoeriger, zijn vliegerverhaal uit de doeken had gedaan. Arend glimlachte even.

‘Dat zal veel tijd en oefening vragen,’ antwoordde hij. ‘Vliegeren is een kunst. Ik beoefen met mijn vlieger de schrijfkunst in de lucht. Ik offer er zelfs mijn nachtrust aan op.’

‘Pas volgende week moet ik weer voor de klas,’ zei Rapunzel. ‘Ik heb dus tijd zat. En later ook nog, met kerst, met Pasen, en in de zomer.’

‘Je moet er ook veel talent voor hebben. De zwaartekracht is bijzonder koppig. Een vlieger wil soms zijn eigen leven leiden. Hij heeft een apart schrift. Heb je al eens dat gesputter gehoord bij het vliegeren? Niet toevallig dat men een vlieger soms een draak noemt!’

‘Ik heb nog waterpolo gespeeld. En badminton.’

‘Oké,’ besloot Arend.

‘Dat ging vlug, hé,’ zei ze plagerig.

‘Kom, laten we samen vliegeren!’

‘En zweven!’

Het werd een prachtige herfst. Arend nam enkele vakantiedagen op; voor lerares Rapunzel vormde dat momenteel natuurlijk geen probleem. Ze oefenden elke late avond en vroege ochtend in het westen van de verlaten

kust, waar de kans op wind het grootst was. Dag na dag, nacht na nacht maakten ze vorderingen. Hun vliegeren werd kunstvliegeren. Samen knutselden ze ook een tweede vlieger, voor Rapunzel. En samen schreven ze hun letters, tekens en woorden in de lucht. De wind was hun inspiratie, de lucht hun papier, de staartvlieger hun pen. Als er iemand Arend en Rapunzel zo laat op het jaar nog met hun staartvliegers op de stranden opmerkte, was de verbazing maar klein, want heden ten dage werd overal van gesprongen en boven gevlogen, winter, zomer: zeeën, bergen, dalen, sneeuw, ijsschotsen, gebouwen, torens. Iedereen had wel wat met wind en lucht en hoogte. Leonardo da Vinci zou verbaasd toekijken mocht hij even naar deze tijd terug kunnen keren.

Rapunzel en Arend trouwden en gingen in het boekhoudershuis wonen. De stormheks en de zwever hadden elkaar gevonden. Een poos later kochten ze Eola, een kind met herfstbruine haren. Toen Eola ongeveer vijf jaar werd, gebeurde er iets vreemds tijdens het ontbijt. Ze kreeg totaal onverwacht een schok in haar linkerschouder. Daardoor zwiëpten haar linkerarm en -hand onverhoeds naar voren. Haar vork prikte gemeen in haar keel. Een glas spatte op de keukenvloer uiteen. Haar bord zeilde een eind gek weg over de tafel. Haar pa en ma schrokken zich natuurlijk een bult. Ma Rapunzel spurtte ijlings naar de telefoon. Een halfuur later kwam de dokter langs. Hij zei dat het niet erg was en dat het misschien niet meer zou gebeuren. Toch schreef hij een plastic vorkje voor. Maar na die eerste schok kwam er een tweede. En een derde. Vele andere volgden. Wat was er in 's hemelsnaam aan de hand? Telkens stonden haar ma en pa als aan de grond genageld. Soms viel Eola al eens van de trap. Of van haar fiets. Ook zwemmen en gymen werden een probleem. Soms verwondde ze zich vrij ernstig. Door het vele vallen moest ze om de haverklap ergens gehecht worden. Er waren bijna geen foto's van haar zonder witte vlekken of blauwe plekken. Ze bleef ook al eens van school weg. Vaker en vaker struikelde ze er over treden en trapjes, zodat ze een poos schokkend bleef liggen. Men wist daar geen raad mee. Ze kreeg vaak heel

rare dingen over zichzelf te horen. Soms verborg ze zich ook. Dan las ze stilletjes boeken op haar kamer, hopen op gezellig waaiweer buiten. Zo vader, zo dochter. Want wat ze had, was helemaal niet leuk. De andere kinderen begrepen het niet zo goed. Hoe kwam dat nou? Ze stelden zich nog meer vragen toen Eola een valhelm ging dragen bij het stappen, om haar hoofd te beschermen. Die was speciaal ontworpen op de maat van haar hoofd, en hij was gemaakt uit stevig leer.

'Net als een astronaut,' troostte haar pa. Ja, die zwever!

'Of een renner,' probeerde haar ma dapper.

'Ja, een renner van lang geleden!' protesteerde Eola.

'Kijk: daar is Eola met dat rare ding op haar kop!' dachten de kinderen op school. Of dacht ze dat maar?

Het was een valhelm met een kinstuk. In de zomer was dat helemaal geen pretje. Haar krullen gingen er maar beter af. Ze werd gekortwiekt, want ze mocht niet vliegen. Leuke experimentjes met haar haar kon ze vergeten. En echt fraai om op te kijken was 'dat ding' ook al niet. Sommigen aapten haar na of lachten haar uit. Enkelen probeerden haar een beetje te helpen. Maar echt ravotten kon ze wel vergeten. Ze werd een muurbloempje op het schoolplein, en weldra bleef ze tijdens alle pauzes gewoon in het klaslokaal zitten.

Eola begon olifantjes te verzamelen. Ze had al vanzelf een collectie: littekens. Maar nu zocht ze olifantjes in alle maten, gewichten en kleuren. Na een tijdje had ze er ongeveer vijftig. Ze kreeg die vaak cadeau van mensen die wisten dat ze op olifanten jaagde. Ook trok ze, veilig gearmd tussen pa en ma, naar rommelmarkten. Op een van die markten verkochten ze haar laatste kinderfiets. Fietsen werd immers ook een probleem. De meeste olifanten moest ze heel voorzichtig behandelen. Vaak waren die broos: glas, porselein, kalk, zachte steen. Net iets voor haar! Er ging geen week voorbij of het was weer zover: een kop, een poot, een tand of een slurf sneuvelde. Ze had op den duur bijna meer geamputeerde olifanten dan andere. Ook zij werden de kampioenen van de littekens. Op een dag

besloot Eola ermee te stoppen, met spijt in haar hart. Adieu stille trompetters! Ma Rapunzel borg de overgebleven olifanten in een doos op. Die verhuisde naar een bergkast. Eola noemde die het 'olifantenkerkhof'. Ze gaf er de brui aan en verzamelde geen breekbare spullen meer.

De knapste artsen stonden voor een raadsel. Haar ouders lieten haar grondig onderzoeken. Zelfs een paar keer in het buitenland. Allerlei apparaten probeerden haar lichaam tot de laatste letter te ontcijferen. De schokken bleven echter komen, zoals de golven aan zee nooit het land met rust laten: soms tot vijftien keer per dag. En per nacht. Verwacht, onverwacht, hevig, matig, veel, minder, meer. De valpartijen ook. Een onverwachte trap op haar hiel of een stom steentje op een tuinpad konden een aanval uitlokken. Zelfs inslapen vormde meestal een probleem. Een vesting van kussens rond haar bed beschermde Eola. Haar speelgoed bleef meer en meer onaangeroerd. Sommige van die leuke dingen werden jarig zonder dat ze die ooit had aangeraakt. Ook eten vormde ook een groot probleem. Verjaardagskaarsjes en lekkere dingen verdwenen van tafel als zij erbij zat. Arend en Rapunzel en Eola begonnen ook weg te blijven van andermans feestjes. Zoals haar ouders vroeger met hun staartvliegers de luchten bezeilden, zo surften ze nu ingespannen op internet, op zoek naar hulp, kennis. Het ging nu echter niet meer over vliegen, maar over vallen.

Eola sliep ook vaak onder bewaking van een camera. Zo kon men zien hoeveel keer er die nacht aanvallen of schokken waren geweest. Het licht moest dan de hele nacht aanblijven. Ze werd zo'n beetje een droevige filmster. Ze speelde de hoofdrol in mijn eigen film. Ze speelde zichzelf: Eola. Maar ze bleef hopen op een mirakel.

Haar aandoening werd er met de jaren niet beter op, maar ook niet slechter. Zeergeleerde vrouwen en heren staken nog altijd via het internet hun licht op overal ter wereld. Het bleef een raadsel. Maar toch waren er nog kinderen en volwassenen met dezelfde problemen. Sommigen hadden het

minder; sommigen meer. Enkelen heel erg. Eola zelf wist ook nooit precies wat er gebeurde. De schokken en de aanvallen kwamen totaal onverwacht, en bleven soms twintig minuten duren. Ze wou er in het begin ook niet over spreken. Toch leerde ze dat, met de nodige tijd en steun. Als er een pak van je hart kan, wordt je hart wat lichter.

'Het is moeilijk te beschrijven,' antwoordde ze gewoonlijk, als er weer eens vriendelijk gepolst werd. En dat was zo. 'Soms begint het plotseling te stormen in mijn hoofd. Dat voel ik niet altijd aankomen. Die storm kan heel onverwacht opsteken. Het kan ook gebeuren dat ik me eerst... raar begin te voelen. Ik ken er geen ander woord voor: raar. Als de storm hevig is geweest, en weer overwaait, herinner ik me vaak helemaal niets meer. Ik voel me dan ook heel moe. Soms is dat zo. Soms is dat niet zo. Ach... het is zo moeilijk om te vertellen.'

De dokter schreef verschillende pilletjes voor. Haar medibox, een handig doosje met zeven driedelige schuifjes, was elke dag goedgevuld. Dat ding mocht ze zeker nooit vergeten, nergens. Soms hielpen die pilletjes een beetje om de ergste stormen stil te leggen. Soms ook niet. Of niet meer. Dan was het weer wachten en hopen. Dan werden weer andere pilletjes geprobeerd, stap voor stap. Soms ook moest ze naar het ziekenhuis voor onderzoek. Dan kreeg ze een soort doornenkroon op haar hoofd gezet, een wirwar van draden en lijm, verbonden met een toestelletje dat ze aan een zwarte gordel droeg. Ze leek dan op een judoka: wit met zwarte gordel. Maar judoka's ploffen op zachte matten neer. Het was jammer dat de grond waarop Eola liep vaak zo hard was om te vallen. En ze kreeg ook geen applaus om te vallen. Dat toestelletje seinde op zijn beurt alles door naar een scherm. Het deed allemaal geen pijn, maar het was wel uitkijken geblazen met zoiets duurs op je hoofd en om je lijf. Een plakkerig gedoe was dat telkens, in die gekortwiekte herfstbruine haren. Een uur lang. Soms een dag lang. Soms vierentwintig uur. Dan keken de artsen op een computerscherm hoe het zat met die tornado's in haar hoofd. Ze raakten

er niet echt wijs uit. En daarna waste ma Rapunzel wel vijf keer na elkaar Eola's haar. Gel op je hoofd: oké, maar ziekenhuislijm!?

Eola verwondde zich ook, door de schokken en de valpartijen. Het was dan net alsof een hevige elektrische flits haar tuimelen deed. Een aantal keren moest haar kin gehecht worden. Hoe vaak liep ze niet met een witte sik rond! Wie vaak valt, loopt veel in het wit. Ook de wonden op haar hoofd tussen haar herfstbruine krullen moesten om de haverklap verzorgd worden, want de valhelm hielp niet altijd. Of ze vergat die op te zetten. Ze brak zelfs eens een arm, een pols. Aan haar littekens kon je aflezen hoe vaak ze hevig gevallen was. Alleen een trap op en af gaan, mocht ze nooit. Overal waar ze kwam, was het eerst zoeken naar een lift. Als die er niet was, moest ze haar rechterarm in die van iemand anders kunnen haken. Het gebeurde soms dat ze thuis zittend de trap af kwam, half glijdend op haar zitvlees. Wie haar dan toevallig zo zag, fronste wel even verbaasd de wenkbrauwen. Huisdieren waren ook uitgesloten. Die beestjes waren soms zo onverwacht beweeglijk. Je liep al vlugger de kans om te struikelen. Bij Eola kon dat heel vervelend worden. Ze moest vanzelf al extra uitkijken. Haar pa en ma probeerden het wel even: een hond met leuke biefstukoren, een poes met zacht aaivel. Het lukte niet. Jammer. In beide gevallen betekende het zelfs veel extra leed. Het afscheid deed pijn. Maar Eola bleef dromen van een leuke hond. Een hond die haar wat zou kunnen helpen. Ze had er in gedachten zelfs al een naam voor bedacht. Een grappige naam was het.

Storm in je hoofd? Was het daar maar altijd mooi weer! En toch ook een beetje hondenweer ...

Ma Rapunzel en pa Arend voelden zich vaak machteloos. Hun gevleugelde leven, met geslaagde ontsnappingspogingen aan de zwaartekracht, stond nu volledig in het teken van hun vallende engel, de kampioene van de blauwe plekken. Het was gedaan met vliegeren, zweven en dromen. De

staartvliegers verdwenen definitief. Stilaan leerden ze alledrie hoe ze met de aandoening om konden gaan. Ze zochten contact met lotgenoten.

Eola kreeg meer en meer problemen op school. De laatste jaren van haar lagere school verliepen met vallen en opstaan, maar vooral veel vallen. Toen niemand het nog zat zitten met haar, veranderde ze van school. Daar bleef ze een vijftal jaren. En het ging er wat beter. Maar ook daar was ze weer het kind met de meeste littekens. Het was een school met vriendelijke meesters en juffrouwen en een prachtige blinde muur. Eerst had ze het erg moeilijk om zich aan te passen. De kinderen hadden verschillende problemen, en waren van verschillende leeftijden. Maar net die kinderen begrepen soms wel beter haar moeilijkheden. Met tussenpozen verbleef Eola ook af en toe in Polderland, een revalidatiecentrum zo'n honderd kilometer verderop, waar extra aandacht aan haar besteed werd: soms enkele weken, soms een maand. Daar gebeurden ook veel onderzoeken, en ze kreeg er speciale behandelingen. Ondertussen was ze ook al flink gegroeid. Door de problemen met haar linkerhand, kon ze maar moeizaam eten. De schokken en de aanvallen kwamen ook dan. Ze zag er dus mager uit, maar groot. Nou, val dan maar eens veilig op de harde ondergrond. Meestal stapelde men zelfs extra kussens rond haar bed, want ook tijdens haar slaap tuimelde ze er soms zo uit. Eten en slapen: voor de meeste mensen was dat iets doodgewoons, voor Eola vormde dat een groot probleem. Het was feest telkens het ook maar heel gewoontjes lukte: een bordje gehakselde friet leegeten of een paar uren genieten van zoete nachtdromen.

Eola had ondertussen al zoveel boeken gelezen dat ze heel veel interessants wist over dieren, schilders, tatoeages en graffiti. Hoe vaak had ze al niet eigenhandig geprobeerd haar opstandige linkerarm met een tekening te versieren!

Op een dag kreeg ze voor de zoveelste keer weer zo'n akelige doornenkroon op haar hoofd gezet, in Polderland. Als er hersenstormen op zouden steken, zou men die kunnen aflezen op schermen. En misschien zou men

haar daardoor beter kunnen helpen. De vorige onderzoeken hadden onvoldoende resultaat opgeleverd. Vierentwintig uur lang bleef Eola in bed, lezend, etend, slapend, tv-kijkend. Haar kroon en haar lichaam waren met een kluwen van draden en draadjes verbonden met allerlei schermen: een in haar kamer, nog een paar in een andere kamer. Ze voelde zich als een staartvlieger, die dolle banen om haar eigen hoofd zou beschrijven. Ze keek natuurlijk wel tv op een gewoon scherm, terwijl ze dus de hoofdrol speelde op die andere schermen. Veel meer dan pieken en golven en moeilijke lijnen kon ze daar anders niet op zien. God, wat was haar leven toch een kluwen!

'Misschien krijg je er toch wel een Oscar voor,' glimlachte de verpleegster. Tja, die eer was niet voor Eola weggelegd. De schokken en aanvallen zouden vanzelf wel komen, zoveel was zeker. Haar gewone rol dus. De beste bijrol als gekke marionet.

Maar diezelfde avond, toen ze met een boek in haar hand in slaap viel, kreeg ze een heel mooie droom. En in die droom, net echt, speelde ze een prachtige rol.

Haar andere hand, haar linkerhand dus, die haar al zo lang parten speelde, en altijd ergens anders heen wou dan de rest van haar lichaam, zou haar beroemd maken. Hoe dat kwam? Het begon allemaal bij de blinde muur in haar nieuwe school. Die muur was zo blind dat Eola stiekem een spuitbus kocht. Kleur: hemelsblauw. Op een lenteavond, toen af en toe een briesje door de boomkruinen wandelde, deed ze het. Terwijl ze op pa Arend wachtte die haar op zou komen halen, en toen iedereen al weg was, begon ze, toevallig met die koppige linkerhand van haar, **GRAPPA** op die blinde muur te spuiten. Dat vond ze de mooiste naam op aarde voor de hond waar ze stiekem bleef van dromen. Het moest een schitterend kunstwerk worden. Een soort handtekening voor altijd. Bij de zesde letter echter kreeg ze weer zo'n gemene onverwachte laffe schok. Ze slikte lucht, verkrampte, begon te trillen en te bibberen, maar viel net niet,

steunend tegen de muur. De spuitbus kletterde op de grond. Misschien kwam het daardoor dat het graffiti er zo heel speciaal opstond. De zesde letter leek heel goed op een staartster. Na anderhalve minuut was ze weer hersteld. Moeizaam en met het puntje van haar tong tussen haar lippen maakte ze het karwei af. Tevreden keurde ze haar werk, enkele passen achteruit zettend. In een opwelling gooide ze dan de spuitbus weg en nam een aanloop. Hups! Een flinke sprong en ze hees zich boven op de muur. Dat was een koud kunstje voor de dochter van zwever Arend, ondanks haar moeilijke linkerarm. Schrijlings op de muur gezeten speurde ze de omgeving af. Niemand te zien. Iedereen was naar huis. Toen viel haar blik op de villa.

Die villa zou haar tweede thuis worden. Dat voelde ze haarscherp aan, hoog te paard op de blinde muur. En heel veel had met een vreemde spiegel te maken. Die spiegel had de vorm van een grote traan. Hij stond rechtop tegen de slaapkamerwand in een villa. Daar woonden een dure heer en zijn dame. Er was iets aan de hand met die spiegel aan de wand. Nog nooit waren de dame en de heer er in geslaagd hun gezicht en hun voorkant in de spiegel te zien. Altijd weerspiegelde die koppig hun nek, hun rug, hun achterwerk, een deel van het weidelandschap en een blinde schoolmuur daarbuiten, hoe ze zich ook in allerlei bochten draaiden, wrongen of wentelden. Dat gebeurde ook met iedereen die zich wou spiegelen. De villabewoners nodigden namelijk iedere bezoeker in hun slaapkamer uit om het ook eens proberen. Je wist maar nooit. De spiegel weigerde echter koppig hun voorkant te weerspiegelen. Het was een publiek geheim, waar geen sterveling iets van snapte. Stiekem dachten de meeste mensen ook dat het een truc was van de villabewoners, om wat meer aandacht te krijgen.

Op een lenteavond stond de villavrouw zich weer wanhopig te draaien en te keren. Geen vierkante millimeter gezicht of voorkant gaf de spiegel echter prijs. Plotseling bleef ze stokstijf staan. Ze sperde haar ogen wat

wijder. In het weidelandschap dat door de spiegel werd weerkaatst, ontdekte ze in de verte een hoofd op de blinde schoolmuur aan de overkant van de straat. Hé, dat hoofd had een helm op. O, dan volgde een bovenlijf. Daarna kwam er helemaal een meisje tevoorschijn, dat even paardreed op de muur. Ze droeg inderdaad een helm op haar hoofd. Een paardrijdster? Nu hupte ze van het muurtje af, stak de straat over en naderde langzaam door de weide. Ze stapte als het ware vanuit de spiegel in de richting van de villavrouw. Ondertussen keerde de villaman terug van zijn wandelingetje in de valavond, na een drukke namiddag. Zoals gewoonlijk gluurde hij even het hoekje om, naar het schoolplein. Dat lag er nu al een tijdje verlaten bij.

'Hé!' zei hij dan, toen hij dat lekkere hemelsblauwe woord op de blinde muur ontdekte.

En hij las langzaam, smakkend met zijn lippen, proevend van het woord:

'GRAPPA'.

De laatste letter leek naar beneden te suizen. Zijn blik viel dan op de spuitbus. Hij raapte die op en schudde even; het ding was bijna leeg. Weer bekeek hij het graffito op de muur. Zijn mond viel open.

'Wonderbaarlijk,' mompelde hij dan. Hij spiedde de omgeving af en naderde de muur. Nauwkeurig onderzocht hij het zesletterwoord, alsof hij er echt van proefde, van onderen tot boven, van kop over buik tot staart. Het was een prachtig kunstwerk van iemand met puur talent. Zoveel was zeker. En hij kende er wat van, want hij was landschapsarchitect. Toen ging hij weer over de straatweg en langs de weide naar de villa. De spuitbus hield hij bij zich als souvenir.

Eola had de weide nu verlaten. Ze stond op het pad dat naar de villa leidde. Op de brievenbus aan het hekken zag ze een klever. Wie woonde hier? Ze boog zich voorover en las:

'Weer of geen weer: altijd ... '

Toen kreeg ze alweer zo'n onverwachte gemene optater. Haar linkerarm zwierde pijlsnel naar voren. Ze verloor haar evenwicht. Ze knalde met haar voorhoofd pardoos tegen de brievenbus aan.

'Au! Au! Au!'

De vrouw in de villa hoorde gestommel en gegil. Ze schoof een gordijn opzij en zag het meisje van daarstraks. Het stond te huilen, met haar hand als een pleister op haar voorhoofd. Ze droeg nog altijd die helm. De vrouw holde naar beneden, naar buiten. Op hetzelfde ogenblik daagde ook haar man op.

'Wat is hier aan de hand?' riep hij.

'Dat meisje ... !' wees de vrouw terug.

'Ik ... ik ... ' snikte Eola.

'Kom vlug mee naar binnen!'

Op de brievenbus en op het tuinpad waren druppels helderrood bloed gevallen. In de keuken ontfermden de man en de vrouw zich over haar. De helm legden ze voorzichtig op tafel. Dat ding had Eola dus niet helemaal weten te beschermen. Hoewel haar redders zelf geen kinderen hadden, slaagden ze erin een pracht van een pleister op haar hoofd aan te brengen. Eola vergat zowaar de pijn.

'Maar hoe is dat toch gebeurd?' vroeg de vrouw vriendelijk.

'Gevallen,' antwoordde Eola bedeesd.

'Zag ik jou daarnet niet in de wei... '

'Ja... '

'Eh... ' De vrouw wees naar de helm. 'Gelukkig droeg je die helm, hé. Anders had het nog erger kunnen zijn. Het is nu alleen maar je voorhoofd.'

'Ja.'

'Je had ook van die muur kunnen vallen. En hoe heet je, kind?'

'Eola, mevrouw. Dag meneer.'

'Mooie naam. Je hoort er een briesje in.'

'Dag Eola,' bromde de man nieuwsgierig. De vrouw zweeg. Plotseling kreeg ze een ingeving. Ze kuchte even, maar...

'Hé, dat is mijn spuitbus die u daar... '

Eola maakte haar zin niet af. Ze merkte dat de man haar spuitbus in zijn hand hield.

‘Kijk, er zit wat blauwe verf op je helm, Eola,’ zei de man vriendelijk.

‘Eh... ja.’

Ook de man kreeg plotseling een ingeving. Hij wisselde een korte blik met zijn vrouw.

‘Gelukkig droeg je de helm. We hebben toch zo’n gevaarlijke brievenbus, hé, haha! Loop je hier school? Woon je hier ergens?’

‘Eh... ja... ja... ’ knikte Eola.

Toen knikten de man en de vrouw nog eens onmerkbaar naar elkaar.

‘Kom, Eola, kom maar eens mee. Laat je helm maar even liggen. Ik geef die straks een poetsbeurt. Kom, we geven je ieder een arm op de trap.’

Boven in de slaapkamer was de ban gebroken. De man en de vrouw keken verbluft toe. De spiegel aan de wand weerkaatste Eola perfect zoals zij was: haar herfstbruine krullen, haar pleister, haar gezicht, haar benen, haar hele voorkant.

‘Is er iets misschien? Bloed ik nog ergens?’ vroeg ze, toen ze de verbouwereerde gezichten zag.

‘Eh... nee hoor.’

Maar Eola keek nu op haar beurt ook haar ogen uit. Tot driemaal toe kreeg haar spiegelbeeld zo’n onverwachte gemene schok vanuit haar linkerschouder. Haar linkerhand slingerde vooruit. Ze waggelde en zakte bijna door haar benen. Maar haar echte zelf bleef gespaard. Ze bewoog geen vin! Dat kon ze natuurlijk moeilijk aan de villabewoners uitleggen.

‘Is er wat?’ informeerden die nieuwsgierig. Het was lang stil gebleven, drie aanvallen lang. De man en de vrouw keken verbaasd naar Eola’s beduusde gezicht.

‘Eh... nee hoor,’ schudde die dan heftig, maar op haar beurt keek ze beduusd naar haar spiegelbeeld.

Dat was nu precies het probleem: er wàs geen probleem. Eola werd door de spiegel perfect weerkaatst. Alleen haar spiegelbeeld kreeg de schokken

te verduren. De vrouw en de man zagen alleen de perfecte weerkaatsing. Er viel alweer een lange stilte.

'Kom, Eola, we brengen je naar huis,' zei de man dan. 'En we poetsen je helm eerst wat op'.

'Maar mijn pa komt me aan school ophalen,' schoot het haar plotseling te binnen.

'O, wel, dan brengen we je even terug naar daar, kunnen we gelijk even kennismaken.'

Van dan af kreeg Eola nooit meer van die akelige schokken te verduren. Het was gedaan met vallen en bloeden, met dokters, klinieken, pleisters. De helm verdween na verloop van tijd in de kast. Alleen haar littekens bleven. Pa Arend en ma Rapunzel waren heel gelukkig. Ze vergeleken hun schrammen en blaren van hun vroegere vliegavonturen met de littekens van Eola's vele valavonturen. Ze geloofden ook het geheim dat hun dochter met ze deelde.

Vaak zocht Eola de villa weer op. Ze geloofde in het begin haar eigen ogen niet en wou telkens opnieuw haar spiegelbeeld bekijken. Er gebeurde niets eigenaardigs meer. Ook de man en de vrouw wilden telkens opnieuw dat ze zich boven ging spiegelen, want hun of iemand anders was het nog nooit gelukt hun voorkant te zien.

Die man was dus ook een bekend landschapsarchitect. Eola maakte grondiger kennis met hem. Ze hadden het vaak over dieren, schilders, tatoeages en graffiti. Nadat Eola enkele jaren in de school met de blinde muur had doorgebracht, ging ze samenwerken met de landschapsarchitect. Ze verfraaiden het landschap, de steden, de dorpen en de horizon, zodat het menselijk oog er meer plezier aan beleefde. Op muren en bouwwerken toverden ze schitterende graffiti, linkshandig en hemelsblauw. De staartster werd hun bekende handtekening. Het was allemaal begonnen met een lekker woord op een blinde schoolmuur. Overal op aarde, deze blauwe plek in het heelal, spoot Eola met de herfstbruine haren, het helrode bloed

en de vele littekens met haar linkerhand de fraaiste hemelsblauwe tekens en woorden op muren en wanden. Nooit viel ze nog gemeen. Ze oefende zich ook in het gebruik van andere kleuren: onderwatergroen, eierdooiergeel, valavondoranje, frambozenrood. De steden en dorpen waar ze plannen voor uitvoerde, kregen een blos op hun wangen. Daarom vonden de mensen het er niet erg dat de dagen soms weer wat korter werden, en er trok ook minder bewolking over hun gezicht als het weer eens waaide of regende.

Het boek waar ze in gelezen had, gleed uit haar rechterhand en plofte op de grond. Eola schrok wakker. Even keek ze verbaasd naar het flonkerende scherm. Toen herinnerde ze zich ... O, was dat geen mooie droom? Jammer dat hij voorbij was. Het werd helemaal warm in haar. Was dat geen schitterende rol? Zat er een Oscar in? Dan werd het er zeker een met littekens op zijn lijf. En dan moest Eola voor een bomvolle zaal wis en zeker haar ouders danken: de stormheks Rapunzel en de zwever Arend. Misschien gebeurde er ooit eens een mirakel. Of werd haar droom echt. Ze bleef hopen dat sommige dromen geen bedrog waren. Voorzichtig bukte ze zich om het boek weer op te rapen.

-----EINDE-----